

խորհրդաւոր տունն դնաց, ուսկից Կարոյ լոս առաւօտեան ժամը մէկին տակններն դուրս կ'ելէր։ Միտքը դրած էր իրեն պատ մէջ իւր հորը հետ Լէւոնի ընտանեաց ըրած այցելութիւնն, և կ'ուզէր Կարոյոսի ըսել թէ՛ օրիորդ Մարիամն անհաճոյ կասկածներ ունենայ կ'երևէր խօսեցելոյն վրայ, և թէ իւր հայրն Որնէ և ինքն իսկ Անդրէաս 'ի գուր ջանացեր էին զանաօր փարատելու, և թէ Պ. Լէոն խօսակցութիւնն փոխեց, վերջապէս միտքը դրած էր Կարոյոսի սիրտը մեղմաբար դաշոյն մը մխել, միշտ ըստ սովորութեան բարեկամաց։

Ծանուցելով տունը մօտենալով մարդ մը տեսաւ որ վազկեց և իւր գիրկը նետուելով զինքը խղճելու չափ ուժով սեղմեց Կարոյոսն էր։

— Սիրեցեալ Անդրէաս, ըստ, ահա առ հօրդ հարստութիւնն. այն անձը որ դայն զողջած էր, իւր յանցանքը կը դարձանէ։ Խաւական ժամանակէ 'ի վեր կ'ուշխատէի արդարութիւնն մէջ տեղ հանելու, և անտեսանելի ըլլալուս պատճառն այս էր։ Լաւ ուրիմն, գնա, սիրեցեալ բարեկամ, հօրդ տար այն բանն որ իրեն կը վերաբերի, և նորէն իրեն կը դարձուի։ Ծածուկ պահելուս պատճառն այն էր որ կը վախէի թէ անյաջող ելնելով իրեն դառն յուսահատութիւն մը չպատճառեմ։ Թող ներէ իմ լուռութեան և բացակայութեան. վաղը պատրաստ եմ ամենայն կերպով իրեն ծառայելու։

Կարոյոս այս ըսելով աներևութացաւ։ Կրամանոցի տոմսակներն Անդրէասի քովը մնացին։ Խիզճը կը խայթէր արդեօք չեմ կարծեր։ Իւր հայրը զինքը վարժեցուցած չէր « յանցաւոր եմ » ըսելու։

Կարոյոսի և Անդրէասի տեսակցութեան ժամանակ, անկեան մը մթութեան մէջ

մարդ մը կանգուն, անշարժ և առանց տեսնուելու տնոց քովը կեցած էր։ Այս անձն՝ դրանց հետէ մախկ ընող Յուլիանոսն էր, Յուլիանոս՝ որ լսած էր Որնէի այն խօսքը թէ Կարոյոս ամէն զիւնր առաւօտեան ժամը մէկին տակնները խալի տունէ մը ելնելով, և երբեմն ձեռքը դրամանոցի տոմսակներ ունենալով այդ փողոցէն կ'անցընէր։

Յուլիանոս լսել էր Կարոյոսի առ Սն. դրէաս ըսածներն։ Մինչդեռ Կարոյոս ուրիշ փողոցէ մը կը հեռանար, Յուլիանոս գիտէր որ գանձն Անդրէասի քովն էր. անոր հետէն գնաց, և երբ տակնը յարմար դատեց, իւր երկու ձեռքերն բռնեց և կապեց, որովհետեւ Անդրէասէն շատ աւելի ուժով էր։

— Լուռ կեցիր, ապա թէ ոչ կը մեռցընեմ, ըսաւ։ Եւ դրամանոցի տոմսակներն առաւ։ Անդրէաս ուզեց պոռաւ։ Յուլիանոս գրպանէն դաշոյն մը հանելով, այնպիսի ճշգութեամբ Անդրէասի սրտին կը գարնէ, որ պատանին կը մեռնի գետին կ'իյնայ։

Երկրորդ օրն Որնէ նայն գիւնը պատռահածներն լսելով խենթեցաւ...

Այն միջոցին որ յիմարանոցին մէջ իւր զէպքն ինձի կը պատմուէր, Որնէ՛ բժըշկին հետ անկից անցաւ։ Իմ քովս գալով ըսաւ. Խորհրդապետ հեղի, Պարոն. երբեմն թեթեւութեամբ բառ մը կը զուրցուի, հետեանքն չի մտածուիր. ես անձ մը կը ճանաչեմ որ անշտն գաղտնիք մը յայտնելով (և թէ ինչ որ կ'ըսուի ճշմարիտ է) մէկ խօսքով մը իւր երջանկութիւնն, իւր պատիւն, իւր բարեկամն, իւր օրդին, իւր հարստութիւնն, իւր ապառնին և իւր խելքն կորսնցուց... ..:

Եւ Որնէ մի մատը բերնին վրայ դրած, իւր ճամբան շարունակեց։

Թարգմ. ՎԱՅԱՆ ՄՈՋԵԱՆ

Ա. Մարտտ-Ռափայկիտեմ Վարժարանին

